
Aflevering 18:

Op stap met Linda Rusbach, verenigingsmanager van City Pirates

Linda Rusbach (1961) ontvangt me op haar 57 ste verjaardag in de kantoren van het Jef Mermans Stadion in Merksem. Als verenigingsmanager van City Pirates is zij het sociale gezicht van de club. Hààr club. Als ‘geboren en getogen Merksemnaar’ zag ze die transformeren van een sterke tweedeklasser (Olse) in de jaren zeventig naar een hulpeloze derdeprovincialer (SC Merksem) rond de eeuwwisseling. En vervolgens ontpoppen tot de stabiele City Pirates vandaag. Daar zette zij mee haar schouder onder. Haar levensmotto: ‘Elk kind, ongeacht kleur of afkomst, moet bij ons kunnen voetballen.’

Door Raf Willems

Ik sta er voor onze mensen als er problemen zijn

Linda bouwde haar werkterrein zeer concreet uit: van administratieve opvolging tot menselijke begeleiding. Wie zich inschrijft in de club, komt meteen met haar in contact. Zo ontstaat er een band.

‘Mijn werkterrein? Ik help onmiddellijk de administratieve rompslomp regelen zodat mensen bijvoorbeeld kunnen aansluiten bij de organisatie *Moeders voor Moeders*. Ik sta hen bij als de nutsvoorzieningen dienen geregeld te worden. Ik ontwierp ook een systeem om het lidgeld te laten afbetalen. Dat bedraagt in Merksem 350 euro per jaar: 230 euro plus 120 euro voor het kledingpakket. Er zijn vanzelfsprekend mensen die dat niet kunnen betalen. Die laat ik dan in ruil vrijwilligerswerk opknappen: helpen bij stages, toernooien, feestjes. Dat weten ze en dat doen ze dan ook. Het is niet dat ze hier voor verrassingen komen te staan. Anderen geef ik een betaalafpraak maar soms halen ze de datum niet. Dan weet ik dat het geld op is. Ik bel hen dan, soms tot tien keer toe. Of ik zoek hen op en dan vraag ik hen of ik met hen mag praten. Dan valt je mond soms open van de persoonlijke problematiek.’

Ik ben bedroefd als ik het armoedepatroon in Merksem-Deurne Noord-Borgerhout zie

Het blijft zelfs voor haar een harde vaststelling: de armoede in een stad als Antwerpen. Terwijl we

ons toch in het jaar 2018 bevinden:

‘Schuldbemiddeling, deurwaarder, alcoholisme, slechte huisvesting. Met zes kinderen op twee slaapkamers is geen uitzondering. Dát is het armoedepatroon in Merksem-Deurne Noord – Borgerhout. Ik vertel je zelfs meer: op armoede staat geen kleur, geen leeftijd, geen geslacht. Ik vind het dramatisch voor kinderen die in zo’n gezin moeten opgroeien. Nog veel erger is dat ze later in hetzelfde patroon hervallen. Het is niet simpel om uit deze situatie te geraken. Dan wordt het moeilijk als ouders zich afzetten tegen mijn hulp.’

Ik krijg soms te horen: ‘Moei-du-ni!’

Ondanks alle goede bedoelingen krijgt Linda in haar werk soms ook het deksel op de neus: ‘Sommigen zeggen het me zelfs vlakaf: *moei-du-ni!* Die ouders denken dat hun kinderen profvoetballer kunnen worden en ze willen niet dat ik me over de schoolresultaten buig als die te wensen overlaten. Dan antwoorden ze me: *bij-aakomt-em-oem-te-sjotten*. Dat word ik toch wel even opstandig. En dan geven ze ook commentaar op de school maar als ik dan ga praten met de onderwijzers dan blijkt dat deze ouders vaak niet willen deelnemen aan het traject dat de school voor hun kind heeft uitgestippeld. Op een bepaald moment sta ik zelfs machteloos en moet je besluiten: “Hier stopt het.” En dan stap ik noodgedwongen naar de volgende familie in de hoop dat die wel open staat voor mijn hulp.’

Ik ontwierp het Piratenreglement om ouders aan te zetten tot meer betrokkenheid

De betrokkenheid van ouders bij hun voetballende kinderen: het blijft een pijnpunt. Linda bedacht een leuk idee: het Piratenreglement. Maar het viel niet altijd in goede aarde: 'Ik vind de betrokkenheid van ouders vaak een drama. Ik liet hen ons Piratenreglement ondertekenen. Daarin staat dat ouders aan bepaalde activiteiten moeten participeren. Het hielp niet. Op zo'n moment zoek ik hen op voor een gesprek maar sommigen sturen steeds hun kat. De mentaliteit van sommige ouders zit echt verkeerd. Het gaat echt niet altijd om gebrek aan geld. Ik zie sommigen bij uitwedstrijden in hun auto blijven zitten van zodra ze een inkomticket moeten betalen. Daar heb ik het echt moeilijk mee. Als ik kinderen van elf jaar op hun skateboard over de Bredabaan zie scheuren omdat ze niet door hun ouders naar het stadion worden gebracht, dan stuit me dat tegen de borst. Als ik dat aanklaagt bij deze ouders, krijg ik vaak het deksel op mijn neus. Dat kan ik echt niet hebben.'

Ik verdedig altijd het kind, ook tegen andere ouders en zelfs trainers in

Voor Linda staat het kind centraal in de voetbalclub die City Pirates heet. Daar waakt ze over en indien nodig heeft ze daar al eens een stevig meningsverschil voor over: 'Weet je dat kinderen hier soms komen voetballen zonder dat ze thuis hebben gegeten? Ik bezorg hen dan een boterham. Dan krijg ik soms opmerking van andere ouders: "Bij mijn kind doe je dat toch niet?" Dan dreigt de moedeloosheid maar ik maak van mijn hart een steen en verdedig altijd de belangen van het kind. Dat betekent voor mij niet: laissez-faire. Integendeel! Ik wil hier duidelijke lijnen trekken voor deze kinderen. Zodat ze weten wat mag en wat niet. Ik zie hoe kinderen in de buurt niet goed worden begeleid door hun ouders. Ze nemen vaak hun verkeerde gedragingen over. Vanuit City Pirates bieden we hen structuur. Tot mijn spijt stel ik vast dat jongeren uit gebroken gezinnen in dezelfde slechte patronen vervallen als die van hun ouders. Dat vind ik zo pijnlijk. Een kind heeft orde en structuur nodig en moet van mij ook drie keer per dag kunnen eten.'

Ik krijg tranen in de ogen als ik kinderen zie rondlopen in onze Piratenjas

Voor Linda betekenen de City Pirates een levensgevoel, een keuze voor bepaalde principes die ze steeds zal blijven verdedigen: 'De naam City Pirates krijgt vaak kritiek. Zelfs van spelers van het eerste elftal. Er heerst daar tegenwoordig toch een andere mentaliteit. De band is minder hecht geworden dan vroeger. Dat zie ik aan de medewerking aan 'Linda Boys'. Ik gaf mijn naam aan het evenement van onze ex-spelers. Ze zakken elk jaar af naar het Jef Mermansstadion op 30 april voor een wedstrijd. Dat is één van de leukste dagen van het jaar, maar ik proef bij de huidige generatie wat minder enthousiasme. Ik geef toe dat de naam City Pirates bij mij destijds ook op de lachspieren werkte toen Michel Pradolini ermee voor de pinnen kwam maar vandaag sta ik er volledig achter. Het is de identiteit van onze club geworden. Ik vereenzelvig me er volledig mee. Ik doe het voor onze *kindjes*. Dat geeft mij veel energie. Als ik over enkele jaren met pensioen ga, dan moeten ze hier maar iets *ineen flansen* en dan zal ik de kinderopvang wel regelen. Er staan momenteel veel kinderen op de wachtlijst en dat doet me pijn. Wegens gebrek aan infrastructuur en omkadering zullen we dat nooit kunnen oplossen. Toch blijf ik opkomen voor het feit dat ook arme kinderen bij ons moeten kunnen trainen met de recreatieve afdeling. Ik geniet van hun geluk als ze op gewestelijk niveau hun kans krijgen. Onze visie blijft: voor, van en met de jeugd. Ik kan tranen in mijn ogen krijgen als kinderen me groeten op school of in onze straat. Of als ik ze zie rondlopen in onze piratenjas. Dan weet ik dat we goed bezig zijn. Want ik herhaal: "Elk kind, ongeacht afkomst

of leeftijd, moet bij ons kunnen voetballen.” Daar doe ik het voor.’

Een uitgangspunt dat alvast de moeite meer dan waard is. De vraag luidt: hoe kan dit blijvend worden gerealiseerd?